

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku Z. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o termin nabycia prawa i wysokości świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2011 r.,
skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 października 2004 r.,

**odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 28 października 2004 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego Z. G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 13 maja 2003 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury nauczycielskiej.

Ubezpieczony wywiódł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wymienionego wyroku i zarzucając temu wyrokowi naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 365 § 1 k.p.c., art. 477^{14a} i art. 469 k.p.c., które to naruszenie

miało istotny wpływ na wynik „orzeczenia sądowego”, wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Skarżący podał, że wydanie przedmiotowego wyroku wyrządziło mu szkodę, gdyż w okresach od 1 listopada 1996 r. do 5 marca 1997 r. oraz od 1 marca 1998 r. do 30 września 1998 r. jego dochód wynosił 0,00 zł, w okresie od 6 marca 1997 r. do 6 marca 1998 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych, a w okresie od 1 października 1998 r. do 30 kwietnia 2001 r. pobierał rentę z tytułu choroby zawodowej, natomiast powinien pobierać półtora świadczenia. Nadto w.w.p.w. jego renty i emerytury został zaniżony i nie otrzymał odprawy emerytalno-rentowej. Dochowanie określonego w art. 424⁶ § 1 k.p.c. wymogu wniesienia skargi w terminie dwóch lat uzasadnił zaś tym, iż w jego ocenie termin ten został dwukrotnie przerwany, po raz pierwszy poprzez wniesienie skargi kasacyjnej, którą Sąd Apelacyjny odrzucił, oraz przez wniesienie skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. W myśl art. 124 § 1 k.c. wspomniany termin biegnie zatem na nowo od dnia 30 września 2008 r., ponieważ w tym dniu otrzymał pismo Trybunału z informacją, iż z powodu upływu terminu przedawnienia skarga nie zostanie merytorycznie rozpoznana.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Stosownie do art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od zaskarżonego przez ubezpieczonego wyroku sądu drugiej instancji nie przysługiwał środek odwoławczy ani inny zwykły środek zaskarżenia, w związku z czym uprawomocnił się on już w chwili wydania, czyli w dniu 28 października 2004 r. Tymczasem skarga ubezpieczonego została wniesiona w dniu 15 września 2010 r., a zatem bez wątpienia po upływie wymienionego wyżej terminu.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego panuje zgodny pogląd, że dwuletni termin do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem jest z jednej strony terminem zawitym prawa materialnego (a więc nie terminem przedawnienia, jak chciałby skarżący), z drugiej zaś – terminem procesowym. Jego materialnoprawna funkcja wiąże się z podstawową funkcją skargi polegającą na zainicjowaniu postępowania mającego doprowadzić

do potwierdzenia jednej z przesłanek odpowiedzialności państwa za działalność judykacyjną - niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (art. 417¹ § 2 k.c.). Na gruncie prawa materialnego uchybienie terminowi do wniesienia skargi powoduje bowiem niemożność dochodzenia odszkodowawczego. Z kolei procesowy charakter omawianego terminu wyraża się w tym, że wyznacza on okres, w którym skarga może być wniesiona, a jego niedochowanie skutkuje odrzuceniem skargi. Owa dwoistość charakteru terminu, o którym mowa w art. 424⁶ § 1 k.p.c., pełniącemu istotną funkcję materialnoprawną, a także jego prekluzyjność, powoduje też, że nie podlega on przywróceniu na podstawie art. 168 i nast. k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, LEX nr 347325, z dnia 11 stycznia 2008 r., I BU 15/07, LEX nr 448221 oraz z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BU 15/09, LEX 602213).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.